

עפ"ת 4194/12/14 - כנuan סאהר כנuan סאהר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פוליליים

עפ"ת 4194-12-14 כנuan סאהר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כב' השופט עפרה אטיאס
מעורער/מבקש כנuan סאהר כנuan סאהר
נגד מדינת ישראל
משיב

החלטה

זהוי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין של בית המשפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופט אבישי קאופמן) מיום 14.7.2014 במסגרת תת"ע 2288-07-14 בו הורשע המבקש, בעבירה בעבירה של נהיגה ללא נהג מלאווה, עבירה לפי סעיף 12 א' 1 (ב) לפות התעבורה.

המבקש הורשע עפ"י הודהתו ונזרו עליו העונשים הבאים: פסילה מלאחזיק רישון נהיגה לתקופה של שלושה חודשים שיחשבו מיום הפסילה המנהלית; פסילה מקבל או להחזיק רישון נהיגה לתקופה של חודשים וזו את על תנאי שהמבקש לא יעבור במשך שנתיים עבירה בה הורשע או אחת מן העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וכן קנס בסך של 600 ₪ או 3 ימי מאסר תמורה.

בבקשה להארכת מועד שהוגשה ביום 2.12.2014 טען המבקש כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא נתן בגזר דין משקל לנטיותיו המוחדות של המבקש ומצבו המשפחתית ובמיוחד לא נתן דעתו למצובה הרפואית של אמו של המבקש שהינה נכה הנזקקת לכיס גלגולים כמו גם לעובדה שהמבקש הינו המפרנס העיקרי במשפחה והרשון נחוץ לו וחינוי להתנהלוותו.

המבקש טען כי עובר לדין נטל שירותו של "עו"ד מהאזור" שלא התציב לדין והודה בתמיינות בעבירה שיועסה לו מבלי להבין את ההשלכות של ההודה וגזר הדין.

המשיבה מתנגדת לבקשה. לטענתה, בדיון לא טען המבקש כי נטל שירותו של עו"ד שלא התציב. מעיון בכתב האישום עולה כי המבקש הודה בפועל העבירה כבר בעת רישום הדוחךvr שלא נגרם לו עיוות דין. המבקש לא מנמק את הסיבה בגין לא הוגש הערעור במועד והמבקש כבר ריצה את העונש שגורע עליו ע"י בית המשפט קמא (פסילת רשות

למשך 3 חודשים החל מיום 2014.7.7)vr קר שלא ברור מדוע ביום יש לבטלו.

דין הבקשה להידחות.

לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשיי בית המשפט, לבקשת מעורר, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שUberו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר עסקין בהליך הפלילי אין צורך ב- "טעמים מיוחדים" לשם מתן אורכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן אורכה בהליך פלילי "עשה דבר שבגורה שהרי זהו היוצא מן הכלל וכן אין ליתן אורכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממש המניח את הדעת" בוש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) וראה גם בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)].

בבחינת קיומו של טעם ממש המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקל, בין היתר, את משך האיחור; הצדקה הנטענת לאיחור; וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלאוראים, כאשר אין מדובר בראשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנسبות הרלוונטיות. ראו: עני נגר ורבין הנ"ל.

בנסיבות המקרה שבפניו, לא הצבע המבקש על כל טעם ממש לאיחור ודוי בכך כדי להביא לדחית בקשתו.

גם אלו היה עולה בידי המבקש להצביע על הצדקה לאיחור לא היה בכך לסייע לו. המבקש הורשע עפ"י הודהתו. בדין, לא טען המבקש, ولو ברمز, כי נטול יכול של עו"ד שלא התיצב. המבקש אינו מצין בבקשתו אם שם עזה"ד שאת שירוטי נטול והואינו מביא, ולן ראשית ראה, לביסוס טעنته בעניין התקשרות עם עו"ד עובר לדין.

סבירו הערעור ככל שהם מתייחסים להכרעת הדין קלושים. המבקש הורשע עפ"י הודהתו, והודהתו ניתנה כבר בעת רישום הדין. באשר לגזר הדין, המבקש טוען כי בית המשפט לא נתן דעתו לנשיבותו המיוחדות ובכלל זה לעובדה שאמו מרותקת לכסא גלגולים ושהרישון נחוץ לו משום שהוא המפרנס העיקרי במשפחה. לא התרשםתי כי סיכוי הערעור טובים גם בעניין זה ומכל מקום וכפי שציינה המדינה בתגובהה, המבקש כבר ריצה את עונשו, ולכן לא ברור מה הטעם בביטול גזר הדין.

מכל הטעמים דלעיל, הבקשה להארכת מועד נדחתה.

החלטתי זו ניתנה בפועל כרשמה.

המצוירות תשגר החלטה זו לצדים.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ה, 25 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.